
Minneord

OSS IMELLOM

CHRISTINA DREWES

PÅL KLEPSTAD

HALDIS VALLAND DEDICHEN

Sigrid Lachmann ble født i Göttingen i Tyskland i 1961. Hun studerte medisin i Lübeck, etter først å ha utdannet seg innen landbruk. Etter bestått embetseksamen jobbet hun noen år med hjertekirurgi i Tyskland. Hun var svært reiseglad, og et besøk i Bergen hos en studievenninne vakte hennes interesse for Norge. Noen år senere, i mai 1997, begynte hun som assistentlege ved Anestesiavdelingen ved det daværende Regionsykehuset i Trondheim.

Hennes interesse som anestesilege gikk tidlig i retning intensivmedisinen. I vår avdeling var hun den som var ekspert innenfor respiratorbehandling. Sigrid startet opp en egen respiratoropplæring for leger i spesialisering, som ble gjennomført systematisk og strengt. Hun pleide å si: «Husk, jeg er tysk.» Hun var også en av initiativtakerne til simuleringstrening i Intensivavdelingen og hadde de siste årene delt stilling mellom Intensivavdelingen og simulatorsenteret.

Sigrid var en viktig aktør i prosessen med å utvikle avdelingens «uskrevne lover», vår faglige moral. Hva er rett å gjøre? Hvordan skal man ta seg av pasient og pårørende der noe har gått aldeles galt? I dette arbeidet ble det også involvert filosof og prest. Slikt er litt usynlig arbeid, men avgjørelsen om ikke å gjøre noe kan være like viktig som avgjørelsen om behandling. Noen av de tyngste vurderingene og oppfølgingen av pasienter i veldig krevende livssituasjoner ble ofte ivarettatt av Sigrid.

Sigrid var en fargerik personlighet med mange interesser. Hun var lidenskapelig opptatt av argentinsk tango, og brukte flere måneder i Buenos Aires for å fordype seg i denne dansen. Hun var også en stor blomsterentusiast og en kyndig gartner og reiste iblant til utlandet for å se berømte hager. Vi i Anestesi- og intensivavdelingen hadde spesielt glede av én av Sigrids mange talenter: Hun var en god kokk og laget gjerne trerettens middager til 30 – 40 gjester – klart at alle kolleger ble invitert!

Sigrid fikk en alvorlig kreftdiagnose i februar 2011. Gjennom de slitsomme rundene med behandling som skulle følge, viste hun et beundringsverdig pågangsmot, og hun hadde et intenst ønske om gode opplevelser på tross av sykdommen. Også i denne fasen mistet hun sjelden sin enestående humor – hun fortsatte å være den søkende og interesserte personen vi kjente.

Hun hadde i mange år hatt en drøm om å reise til Afrika. I vår la hun ut på en tre uker lang safaritur til Botswana. Hun var da allerede sterkt preget av sykdommen. Hun kom tilbake oppglødd og glad for å ha tatt turen, men var også veldig syk. Sigrid ble innlagt like etter hjemkomsten og døde to uker senere, med nære venner rundt seg.

Vi har mistet en god kollega og venninne som vi aldri vil glemme. Vi lyser fred over hennes minne.

Publisert: 18. september 2012. Tidsskr Nor Legeforen. DOI: 10.4045/tidsskr.12.0904

© Tidsskrift for Den norske legeforening 2026. Lastet ned fra tidsskriftet.no 23. mars 2026.